

Farina Eden

De kern van liefde

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins

Ver het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Farina Eden
Oorspronkelijke titel: *Die Seifenmanufaktur – Der Duft des Neubeginns*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Ed van Eeden
Omslagontwerp: Zero Media
Omslagbeeld: FinePic®, Munich
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1124 0
ISBN 978 94 027 6678 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk november 2022

Originele uitgave verschenen bij Piper Verlag GmbH, München 2021

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Ansbach, maandag 3 juni 1872

Ze herkende de man meteen. Uit een andere tijd, een ander leven. Een leven dat allang niet meer aanvoelde als dat van haarzelf.

Met kloppend hart bleef ze staan en wendde haar blik af, maar die korte adempauze zou haar niet helpen. In de hoop dat ze zo onherkenbaar zou blijven, trok ze haar kapje ver over haar gezicht en duwde de haren die eruit waren gegleden er weer onder.

Het was zinloos om er nu over na te denken waarom de opzichteres uitgerekend haar gestuurd had om de kleren te halen, en niet een van de andere wasvrouwen. Of ze nu wilde of niet, ze moest dit moment doorstaan, want ze was al ontdekt en kon moeilijk in paniek wegrennen.

Ze sleepte de houten kar over de kasseien. De klok van de kerktoren had nog niet eens acht uur geslagen en voor begin juni was de ochtend behoorlijk koud. Desondanks zweette ze, terwijl het echt harde werk in het dampend hete washuis haar nog wachtte.

‘Daar bent u dan.’ De man stond op de traptreden voor de ingang van Gasthof Schwarzer Bock en wenkte haar met uitnodigende armbewegingen naar zich toe. Zijn stem was iets dieper dan ze zich herinnerde, maar zijn haar was van hetzelfde stroachtige geel. Toen ze dichterbij kwam, herkende ze ook de grappige sproeten, die haar toen al bevallen waren, ook al had ze dat nooit toegegeven.

‘Hebt u om een wasvrouw gevraagd?’ Ze sloeg haar ogen neer, in de hoop niet te worden herkend.

‘Het spijt me bijzonder,’ antwoordde hij. ‘Onder normale omstandigheden zou ik zelf het washok opzoeken en u niet zo’n eind laten afleggen. Maar ik moet aanwezig zijn bij belangrijke afspraken met ambtenaren van het Noord-Duitse postdistrict.’

Natuurlijk. Hij had vier jaar geleden al op het punt gestaan om in de voetsporen van zijn vader te treden. Hij had het er altijd over gehad dat hij er met zo'n respectabele taak beslist in zou slagen om in de betere kringen op te klimmen.

'U hoeft niets uit te leggen,' mompelde de wasvrouw. 'Het is me een eer om u van dienst te zijn.' Ze maakte een korte buiging en pakte een goedgevulde linnen zak aan.

Nog voordat ze zich kon afwenden, boog de man zich iets naar voren en probeerde haar in het gezicht te kijken.

'We kennen elkaar toch?' Hij trok de zak weer uit haar handen en legde die zelf op de kar, net alsof hij zojuist beseft had dat zij niet iemand was die andermans zakken met kleding zou moeten dragen.

'U moet me met iemand verwarren,' onderbrak de wasvrouw hem meteen. 'Ik heb Ansbach nog nooit verlaten.' Dat was weliswaar een regelrechte leugen, maar de makkelijkste manier om hem het zwijgen op te leggen.

'Ik zou kunnen zweren...'. Hoewel hij er niet verder op inging, lieten zijn vuisten – die hij tegen zijn heupen drukte – zien dat hij haar niet geloofde. Gelukkig was hij beleefd genoeg, of misschien zelfs te verlegen, om haar nog verder onder druk te zetten. 'Wanneer kan ik de was terugverwachten?'

'Aan het eind van de week, denk ik.'

Hij zuchtte en zwaaide afwijzend met zijn handen. 'Helaas ben ik, zoals zo vaak het geval is, aan de late kant en heb ik alleen nog kleding voor de komende twee dagen.'

'Begrepen. Tegen een passende toeslag kan ik proberen ervoor te zorgen dat uw bestelling voorrang krijgt boven de minder dringende bestellingen. Vandaag is het maandag. Woensdag zou ik in elk geval een deel van uw kleren klaar kunnen hebben. Maar als de weersomstandigheden niet meewerken, kan het moeilijk worden om de was te drogen. Tot de gebruikelijke diensten behoren wassen, drogen, bleken, stijven en strijken. Wenst u verder nog iets?'

'Dat is alles, dank u.'

Met haar onderarm veegde ze de zweetdruppels van haar voorhoofd, terwijl ze terugliep naar het washuis. Haar gedachten dwaalden terug naar het verleden en brachten melancholie en verdriet met zich mee. Er waren vier jaar verstreken sinds ze haar geboortestad en de weinige mensen die echt iets voor haar betekenden de rug had toegekeerd. Intussen begreep ze allang niet meer wie ze op dat moment geweest was en waarom ze Hanna en Sophie het leven zó moeilijk gemaakt had, dat ze hun geluk bijna had vernietigd. Ze was dankbaar dat haar gemene gekonkel niet met succes was bekroond en dat de beide vrouwen haar intriges zonder gevolgen hadden overleefd. Sophie was al in 1866 getrouwd met haar broer Theodor en begin 1868 hadden Louis en Hanna zich ook verloofd. Rond diezelfde tijd had zijzelf gemerkt dat ze zwanger was, een onwettig kind van een man die ze nauwelijks kende en die allang weer weg was. Dat feit had haar lot bezegeld: ze had haar geboortestad verlaten.

Ze liet het handvat van de kar los, kromde haar rug en spoorde zichzelf aan tot haast. De opzichteres had een hekel aan alle vormen van getreuzel. Bovendien zou het werk in het washuis haar tot andere gedachten brengen, en dat was dringend nodig, als ze niet opnieuw in diezelfde diepe melancholie wilde vervallen.

Destijds had ze de eerste maanden van haar zwangerschap doorgebracht met het haten van alle mensen in Rothenburg, vooral Hanna, Sophie en Louis. Pas de geboorte van haar dochter had haar zachter gemaakt en haar ertoe gebracht haar eigen gedrag in twijfel te trekken. Inmiddels wist ze dat niet alle anderen, maar enkel en alleen zij het kwade monster was geweest.

Er waren de afgelopen jaren momenten geweest waarop ze ervan droomde te kunnen terugkeren naar de schoot van haar familie en haar verontschuldigen aan te bieden. Maar die moed had ze nooit kunnen opbrengen, want ze was immers geworden wat ze zelf altijd had veracht: een gevallen vrouw. Het was uitgesloten dat ze haar familie – en dan vooral haar broer, die inmiddels een zeer gerespecteerde advocaat was – zo'n schande zou berokkenen.

De twee jaren met haar dochter Gertrud waren vol armoede en

ontberingen geweest, maar achteraf had ze er geen minuut van willen missen. Ze kon uit de grond van haar hart zeggen dat de tijd met haar kind de gelukkigste en meest onzelfzuchtige periode van haar leven was geweest. Dat uitgerekend haar mooie meisje door differie, de wurgengel van de kinderen, en kort daarna door de dood bezocht werd, had haar hart gebroken. Ze was een vrouw geworden die zich overgaf aan haar lot en dat accepteerde voor wat het waarschijnlijk was: de oogst van wat ze zelf gezaaid had.

De afgelopen jaren had ze alle herinneringen aan Rothenburg, haar ouders en haar broer verdrongen. Ze was tegenwoordig een ander mens, wat niet alleen lag aan de valse naam die ze zichzelf had aange-meten. Als wasvrouw Barbara zwoegde ze dag in, dag uit en verdiende ze net genoeg om de huur te kunnen betalen voor een tweekamer-woning. Die lag op slechts een steenworp afstand van het washuis en deelde ze al bijna twee jaar met Margarethe, die ook werkte in het washuis van Ansbach.

Dat ze juist nu deze boodschapper uit het verleden ontmoette, was niets meer dan een dom toeval, een speling van het lot. Ze zou ervoor zorgen dat Margarethe of een van de andere vrouwen hem de kleren terugbracht, dan zouden de pijnlijke herinneringen wel weer snel vervagen.

Ze had geen geluk. De opzichteres stond erop dat ze de kleding zelf zou afleveren. Ze had dus geen andere keus dan twee dagen later weer naar de Schwarzer Bock te gaan. Maar deze keer was ze erop voorbereid en had ze een halsdoek omgebonden. Als ze dan eenmaal voor hem stond, kon ze haar mond en kin erachter verbergen, en zo hopelijk voorkomen dat haar ware identiteit weer ter sprake zou komen.

Haar bezorgdheid was echter ongegrond, want het was de waardin die de zak met kleding in ontvangst nam. De mollige vrouw overhandigde haar een envelop, waarvan de inhoud door de wasvrouw discreet gecontroleerd werd.

‘Hij is veel te gul geweest met de fooi,’ tierde de waardin, die het geld

schaamteloos moest hebben nageteld. Ze keek de wasvrouw nieuwsgierig aan en leek daarbij naar haar haren te staren.

‘Kan ik verder nog iets voor u doen?’ vroeg Barbara met een nederig knikje.

‘Rood haar. Goed. Dan is dit hier voor jou.’ De hospita drukte haar een opgevouwen vel papier in haar hand.

‘Ik begrijp het niet.’

‘Ik ook niet. Doe ermee wat je wilt. Die fijne meneer vroeg me om het aan jou te overhandigen als ik rode krullen onder je kapje zag. Meer uitleg heb ik niet voor je.’

De wasvrouw knikte en duwde het papier in de zak van haar schort. Kort voordat ze het washuis bereikte, kon ze haar nieuwsgierigheid niet meer inhouden. Ze bleef staan en trok het papier er weer uit.

Haar eerste indruk was juist geweest. Ze hield een artikel uit het *Rothenburger Tagblatt* in haar handen, dat gedateerd was op 7 april van dat jaar. Alleen al het lezen van de kop erboven benam haar de adem. Naar steun zoekend leunde ze tegen haar kar en las wat haar in handen was gespeeld, omdat haar ware identiteit blijkbaar bekend was:

DODELIJK ONGEVAL OP DE
KOBOLZELLER STEIGE IN-
ROTHENBURG

Eigenaar van het gerenom-
meerde Hotel Traube sterft
terwijl hij met zijn wagen de
vallei in probeert te komen.

De wasvrouw drukte haar hand tegen haar mond en hapte ontzet naar lucht. De man om wie het hier ging was niemand anders dan haar oom Ludwig Traub. Met sensatiebeluste uitvoerigheid rapporteerde de schrijver wat er gebeurd was: door langdurige nattigheid was het touw volledig doorweekt, waarmee passagierskoetsen om veiligheidsredenen aan een huismuur werden gebonden, om ze zo langzaam naar de vallei te laten zakken. Een late nachtvorst had er vervolgens toe geleid dat het touw broos geworden was en knapte onder het gewicht van paard en wagen. Onbeheersbaar was het voertuig steeds sneller bergafwaarts gegaan. Het paard, dat de snelheid niet kon bijbenen,

was overreden door de wagen. Haar oom was daarbij van de bok van de koets geslingerd en op de kasseien terechtgekomen. Voor hem en het dier kwam alle hulp te laat. In een laatste volzin wees de smeerlap er niet zonder leedvermaak op dat dit ongeluk mogelijk het einde zou kunnen betekenen van het hotel, aangezien het echtpaar geen directe nazaten had en de weduwe nu gevangen was in diep verdriet.

Barbara staaarde naar het papier en kwam pas weer tot zichzelf toen haar tranen op het vel druppelden en de drukinkt lieten uitlopen. Met haar mouw veegde ze haar wangen af. Ze frommelde het krantenartikel in elkaar en propte het weer in haar zak.

Ze dacht aan haar ouders en er kroop een ijzige rilling van haar nek over haar schouders naar haar vingertoppen. Haar vader Christian dankte zijn werk, en daarmee het degelijke leven dat hij aan zijn vrouw en kinderen had kunnen bieden, enkel en alleen aan Ludwig Traub. Alleen al bij de gedachte dat de leiding van het hotel snel zou worden overgenomen door iemand die misschien geen werk voor haar vader had, sloeg het haar zwaar om het hart. Ze kon en wilde zich niet voorstellen dat dit prachtige en verfijnde hotel in de toekomst niet meer in het bezit zou zijn van haar familie. Ze moest denken aan haar broer. Maar zijn passie voor de jurisprudentie was veel te sterk. Hij zou zijn werk als advocaat en zijn liefdadige ambities echt niet opgeven om een hotel te runnen.

Toen ze de kar weer terugsleepte naar de overkapping achter het washuis, was ze in tranen. Hoe graag ze zichzelf ook voorhield dat ze onverschillig bleef voor wat ze net had gelezen, dat was niet zo. Haar maag verkrampte en omdat ze het gevoel had dat ze niet genoeg lucht kreeg, ademde ze zwaar. Ze moest haar spullen bij elkaar pakken en naar huis gaan om haar familie – vooral haar tante en haar moeder – bij te staan in deze moeilijke periode. Maar zelfs na al die tijd was haar schaamte nog steeds groter dan haar heimwee. Waarschijnlijk zou ze nooit meer de moed kunnen opbrengen om terug te keren naar Rothenburg.

Zondag 31 mei 1903

Helen

Op het daverende applaus was Helen niet voorbereid. Ze stond op het podium van de Kaisersaal tussen alle andere artiesten, haar hart klopte op het ritme van de klappende handen en ze kon niet stoppen met lachen. Links van haar pakte iemand haar hand en gebaarde dat ze hetzelfde moest doen met haar buurman. Kort daarna bogen ze allemaal nog een laatste keer, waarna het doek viel.

Helen ging zitten op de houten bank die in de kleedkamer voor de acteurs was neergezet. Ze ademde rustig in en uit, wachtend tot haar hartslag tot bedaren kwam. Toch verdween de glimlach niet van haar gezicht.

Na alle opwindende en nervositeit, die haar al dagen voor haar optreden van haar slaap hadden beroofd, verdronk ze nu bijna in een zee van geluk.

Ze herinnerde zich nog precies hoe ze zelf voor het eerst tussen het publiek had gezeten. Het was de pinksteropvoering van 1893, en ze was net tien jaar oud. Toen al had ze zichzelf in haar kinderlijke enthousiasme gezworen dat ze ooit een rol zou spelen in *Der Meistertrunk*.

En juist die wens was vandaag in vervulling gegaan. Ze zou ook blij zijn geweest met een figurantenrol, maar na de eerste twee repetities had ze de vrouwelijke hoofdrol gekregen. Met grote ijver had ze de tekst van de burgemeestersnicht Magdalena Hirsching uit haar hoofd geleerd en die wekenlang in zichzelf gemompeld. Het minutenlange applaus en de mensen die van hun stoel waren opgestaan, hadden het alle moeite waard gemaakt. Helen wist dat ze volgend jaar weer zou meespelen, als de festivalcommissie haar dat zou vragen.

Ze verdween achter een van de geïmproviseerde gordijnen, trok haar kostuum uit, deed een blouse en een broek aan, en zuchtte. Het applaus waarin ze zich zojuist gekoesterd had, zou stilvallen als het publiek haar nu in deze kleding zag, maar daar kon ze mee leven.

De roddels van de Rothenburgers over haar kleding zou ze net zo negeren als ze dat had gedaan met de ontstelde blikken die haar laatste wapenfeit had getrokken. In elk geval kwam geen van de hatelijke opmerkingen ook maar in de buurt van de vreselijke ruzies die ze met haar moeder Henriëtte had moeten uitvechten.

‘Wij zijn de eigenaren van Hotel Traube. Onze naam betekent iets in deze stad. Kleed je en gedraag je naar je positie,’ had zij geroepen.

‘Ik draag een broek omdat ik anders zou vallen.’ Die uitleg begreep haar moeder niet. Achteraf had Helen beseft dat er mildere manieren waren geweest om haar moeder voor te bereiden op haar nieuwe voertuig. Toen ze vroeg wat dat te betekenen had, had ze haar gevraagd om naar de binnenplaats van het hotel te gaan. Uit nieuwsgierigheid liep ook haar vader mee.

‘In een rok kan ik daar nauwelijks mee rijden.’ Trots had Helen gewezen naar haar nieuwe rijwiel, dat ze tegen de muur van het huis had gezet.

De reactie van haar vader was een opluchting geweest voor Helen. Hij was in daverend gelach uitgebarsten, waarna hij met een opgetrokken wenkbrauw naar zijn vrouw had gekeken, in afwachting van de onvermijdelijke donderpreek.

‘Vind je dat grappig?’ Henriëtte wierp haar man een verwoestende blik toe en draaide zich vervolgens naar Helen. ‘Wil je mij mijn graf in hebben?’ snauwde ze. ‘Een broek en een rijwiel? Zullen we je krullen dan ook maar kort knippen? Ik weet niet waarom je me zoiets aandoet. Met die aapachtige stang op wielen ga jij niet onder de mensen.’ Ze wendde zich tot Helens vader. ‘Ik weet precies wat jij nu gaat doen.’

‘Ga ik iets doen?’

‘Ja, natuurlijk. Je haalt het rijtuig, neemt je dochter mee en brengt dat stangending terug.’

‘Nee.’ Helen had slechts dat ene woord gezegd, maar dat zorgde er-

voor dat haar moeder al bijna twee weken niet met haar had gesproken.

Henriëttes poging om haar man aan haar kant te krijgen was mislukt. ‘Je kunt haar niet voorschrijven wat ze met haar geld doet,’ had hij tegengeworpen. ‘Sinds haar zevende praat ze erover om als een echte velocipedist door Rothenburg te razen.’

Helen had bevestigend geknikt. Ze wist dat haar moeder haar enthousiasme voor deze manier van voortbewegen altijd had afgedaan als kinderachtig. Dat was het allerminst.

De eersten die met dit voertuig de stad veroverden, hadden op hoge eenwieliers gereden. Een ritje daarmee leek wel een acrobatisch nummer. Intussen waren er veel comfortabelere lage rijwielen. Die waren minder gevaarlijk en ermee rijden was kinderspel.

Helen had nooit haar doel uit het oog verloren om er een te bezitten. Ze spaarde het geld dat ze toegestopt kreeg en later zelf in het hotel verdiende, zodat ze uiteindelijk kon kopen waar ze al zo lang van droomde.

En natuurlijk had ze de strijd met haar moeder gewonnen en haar rijwiel gehouden.

Helen stond glimlachend op. Met opgeheven hoofd en haar benen in een broek gestoken verliet ze de Kaisersaal en het stadhuis. Lisbeth kwam haar op de brede buitentrapp tegemoet.

‘Je was gewoon ongelofelijk!’ riep ze en ze trok haar vriendin tegen zich aan. ‘Met dit talent zou je op grote theaterpodia moeten staan!’

‘En mijn moeder daarmee helemaal tot waanzin drijven?’ vroeg Helen lachend. ‘Beter van niet.’

‘Kom je later naar de Bären? We hebben alle hulp nodig die we kunnen krijgen.’

‘Maar natuurlijk, ik kijk ernaar uit,’ antwoordde ze, en ze meende wat ze zei. Lissi’s moeder Sophie, die het weeshuis in Sankt Leonhard leidde, was er jaren geleden mee begonnen om het festivalweekend van de Tauberstad aan te grijpen als een kans om iets goeds te doen voor de allerarmsten. Met hulp van haar dochter en haar pupil Jacob voorzag ze de behoeftigen van de stad van een warme maaltijd in het

Gasthaus Bären. Het geld dat daarvoor nodig was, werd bijeengebracht door haar man Theodor. Zijn onberispelijke reputatie strekte zich uit tot ver buiten de stadsmuren. Jaar na jaar vroeg hij de rijke Rothenburgers om te betalen voor verschillende liefdadigheidsevenementen, en het voeden van de armen in de Bären was er een van.

Nadat ze afscheid had genomen van Lisbeth, liep Helen de binnenstad uit. Ze rook het schouwspel al voordat ze het zag. Tot de festivaldagen behoorde, naast de opvoering van *Der Meistertrunk* en de feestelijke parade, ook de weergave van belegeringsscènes. Het leek wel alsof alle inwoners in een andere tijd terecht waren gekomen. Gekostumeerd, te voet, te paard en op kleurrijk versierde wagens trok het kleurrijke leger door de straten, om zich vervolgens te verzamelen in de weilanden voor de stadsmuren en het kampleven van de Dertigjarige Oorlog na te bootsen. Tussen de Galgentor en de Klingentor werd niet alleen stevig gedronken, maar kookte men in zeer grote potten ook vlees en gevogelte. Het ketelvlees rook smakelijker dan het eruitzag, wat beslist te maken had met de talloze teentjes knoflook die in de potten werden gegooid. Net zoals dit gerecht zogenaamd bij een realistisch kampleven hoorde, hoorde de door de straten waaiende geur van knoflook bij de pinksterdagen.

Helen zette haar vlakke hand tegen haar voorhoofd en keek omhoog naar de hemel. Hoewel het kamp in de stralende zonneschijn lag, waren de naderende, donkere onweerswolken duidelijk zichtbaar. Meer dan één rondje om de festivalweide kon ze niet lopen, als ze niet helemaal doorweekt in de Bären wilde aankomen.

Goedgehumeurd en nieuwsgierig slenterde ze langs tenten en vuurkorven. Rond een van de vuren zaten jongens die ze maar al te goed kende: daar waren de broers Sebastian, die door iedereen Wastl genoemd werd, en Maximilian, de verwende zonen van Peters, de leraar Latijn uit Rothenburg. Onder normale omstandigheden waren ze luidruchtig en kinderachtig, maar ook geestig en vrij slim. Helen wist hoe ze met hen om moest gaan. Ze was met hen opgegroeid en had menig feest in de Traube met hen gevierd: eerst verstoppertje spelend, in latere jaren grappen makend en met hen dansend.

Maar als ze de jongemannen nu zou beschrijven, zou haar oordeel niet zo genadig zijn, want ze waren stomdronken. Wastl was twee jaar ouder dan Max, hoewel de gebroeders Peters samen studeerden aan de Ludwig-Maximilians-Universität in München. Ze hadden zich toegelegd op de natuurwetenschappen en waren alleen nog in Rothenburg te zien als ze afkwamen op festiviteiten als deze, die vochtige en vrolijke avonden beloofden.

Naast hen zat Anton, de zoon van Schmieger, de zeepzieder. Hij zag er niet zo beschonken uit als de broers, maar had het duidelijk ook naar zijn zin.

Helen liep nu langs hen heen. Ze had geen zin in grove onnozelheden, dus vermeed ze het om de jongemannen aan te kijken. Helaas dachten de drie er niet aan om haar zonder commentaar te laten gaan. Wastl ontdekte haar als eerste. Hij stond wankelend op, liet iets horen wat klonk als ‘Als dat niet onze droomvrouw Helen is,’ en begon brullend ‘De gedachten zijn vrij’ te zingen. Zijn broer Max lachte. Ze namen Anton in hun midden en zwaaiden zingend en schaterend heen en weer.

Anton stak verontschuldigend zijn beide handen op, maar Helen wuifde het lachend weg. Ze maakten immers geen grappen over haar broek – iets wat ze toeschreef aan hun benevelde zintuigen.

Toen ze het einde van het festivalterrein bereikte, begon haar maag te knorren. Van opwinding had ze die ochtend niets gegeten. Dat wreekte zich nu. Ze was net aan het nadenken of ze iets zou eten in de Bären of bij een van de eetkraampjes toen de hemel zich letterlijk over haar uitstortte. Van het ene op de andere moment kwam het met bakken naar beneden en binnen een paar minuten was de grote festivalweide veranderd in een modderpoel. Weer was Helen blij dat ze een broek droeg.

Ze gooide haar haren naar achteren en begon te lopen. Uit haar ooghoeken zag ze dat de broers tevergeefs probeerden de modderige weide te verlaten en het verharde pad op te gaan. Ze struikelden over hun eigen voeten, gleden in de modder en lagen schaterend in de bagger. Dat was zo’n komisch gezicht dat Helen wel in de lach moest schieten.

‘Heb je lol om die twee dronkaards?’ klonk een stem naast haar. Anton kwam naar haar toe, trok al lopend zijn vest uit en hield dat beschermend boven hun beide hoofden. Ze pakte dankbaar een hoek van het vest en hapte naar adem, niet alleen omdat ze nu bergopwaarts gingen, maar ook omdat ze niet kon stoppen met lachen. Antons vrienden hadden zich zojuist gerealiseerd dat ze nauwelijks nog natter of vuiler konden worden, dus maakte het niet meer uit of ze zich in veiligheid brachten voor het noodweer of niet. Ter plekke gingen ze op de natte weide zitten en grepen hun bierpullen.

‘Ik zou er niet aan denken om de gebroeders Peters belachelijk te maken,’ zei Helen grinnikend.

‘Zelfs niet als ze zichzelf voor gek zetten?’ Anton grijnsde.

‘Zelfs dan niet.’

‘Jammer,’ zei hij, terwijl hij een spijtig gezicht trok. ‘Die hartelijke lach staat je namelijk wondermooi.’

Helen had ineens het gevoel dat ze niet opgewassen was tegen zijn onderzoekende blik. Anton was voor haar altijd gewoon de zoon van de zeepzieder geweest. Weliswaar vriendelijk en beleefd, maar ook gereserveerd en afstandelijk. Dat hij nu naast haar liep, haar totaal onverwacht een compliment gaf en zo attent was om haar tegen de regen te beschermen, bracht haar in verwarring.

‘Zal ik je naar huis begeleiden?’ Anton brulde tegen de neerslaande regen en de felle wind in, die onmiddellijk elk woord wegvoerde.

‘Te ver,’ antwoordde Helen. ‘Laten we hier binnengaan.’ Ze wees naar de Bierhalle, de hoofdvestiging van meesterbrouwer Hans Gräber.

Anton hield de deur voor haar open. Helen schudde haar natte krullen en streek haar blouse en broek glad, wat niets veranderde aan het feit dat ze tot op haar huid nat was. Ze rook de geur van gebraden vlees en vers brood, en besloot onmiddellijk haar honger te stillen.

‘Ik moet absoluut iets eten,’ legde ze uit, en ze vroeg vervolgens zonder enige verlegenheid: ‘Houd je me gezelschap?’

Anton glunderde. ‘Met plezier.’

Om de vraatzuchtige menigte Rothenburgers en toeristen dit weekend het hoofd te bieden was het menu van de Bierhalle beperkt. Wie

wilde eten, moest het doen met het enige gerecht dat vandaag uit de keuken kwam: gebraden varkensschouder en knoedels. Terwijl ze aan het eten waren, kwamen er steeds mensen naar hun tafel om Helen de hand te schudden. Op een gegeven moment begreep ook Anton waar de felicitaties over gingen.

‘Heb je in *Der Meistertrunk* meegespeeld?’ Er klonk eerbied in zijn stem. ‘Ik kan niet geloven dat ik dat gemist heb!’ Spijtig trok hij zijn mondhoeken omlaag.

‘Een van mijn twee kinderdromen,’ antwoordde ze.

‘Wat was de andere?’

Helen keek Anton rustig aan, prikte het laatste stukje knoedel aan haar vork, veegde er de jus mee van haar bord en stak de hap in haar mond. Terwijl ze kauwde, keek ze uit het raam. Het onweer was inmiddels voorbijgetrokken. Omdat ze genoot van zijn nabijheid – iets wat ze nog steeds niet helemaal kon thuisbrengen – antwoordde ze met een tegenvraag.

‘Heb je nog wat tijd? Dan laat ik het je zien.’ Voordat Anton kon antwoorden, verscheen Hans bij hun tafel. Helen schatte de brouwmeester in als een late twintiger. Hij was wat men waarschijnlijk als knap zou omschrijven, maar hij had een buikomvang die suggereerde dat hij zijn eigen gerstenat graag lustte. Hij droeg zijn donkere haar opgeschoren, zijn snor was zorgvuldig opgedraaid en gaf zijn voorkomen iets verhevens. Zijn grappen waren grof, maar gingen nooit te ver bij de vrouwelijke clientèle. Bij mannen daarentegen zorgden grove grappen vaak voor een stevige fooi.

‘Het nichtje van de burgemeester. Zojuist nog op het podium en nu bij mij in de Bierhalle. Ik voel me vereerd, liefste Helen.’ Hij tutoyeerde haar heel vanzelfsprekend, zoals hij dat bij alle lokale gasten deed. ‘Ik dank de Heer dat hij me heeft toegestaan om je vandaag op het podium te zien. En wat ben ik blij dat ik dit slaperige stadje heb uitgekozen voor mijn brouwerij.’ Hij keek haar lang aan en Helen aarzelde. Hij sloeg niet zijn gebruikelijke leutige toon aan, maar leek elk woord serieus te menen.

‘Dank je wel,’ zei ze onzeker.

‘Voor de ster van de dag...’ Hij keek kort naar Anton en voegde er met enige tegenzin ‘en haar begeleiding’ aan toe. ‘...is het eten vandaag op kosten van het huis. Ik zou je vanaf nu graag wat vaker zien.’

Helen merkte dat ze bloosde. Ze voelde zich er ongemakkelijk bij dat hij haar, ondanks Antons aanwezigheid, zo duidelijk het hof maakte, en was opgelucht toen hij werd weggeroepen door gasten aan een andere tafel.

‘Laten we gaan.’ Anton had tijdens het hele gesprek gezwegen, maar Helen dacht iets van onwil in zijn stem te horen.

Ze knikte en schonk hem een stralende glimlach. Anton had nog steeds geen woord verspild aan haar broek.

Nu zou blijken wat hij dacht van een vrouw die als een man op een rijwiel reed. Helen was nerveus. Op dat moment besepte ze dat het belangrijk voor haar was wat Anton Schmieger van haar vond.